

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

21 MEI 1959.

WETSVOORSTEL

tot beteugeling van de aanwerving van Belgische burgers voor dienstneming in vreemde strijdkrachten.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De openbare mening is terecht beroerd door de herhaalde gevallen van ronseling van minderjarigen voor dienstneming in het Vreemdelingen Legioen.

De omstandigheden onder de welke die ronseling gebeurd, de vaak jeugdige leeftijd van de aangeworvenen, het gebrek in vele gevallen van enig aanvaardbaar motief bij de betrokkenen om zich tot deze dikwijls rampspoedige beslissing te laten verleiden, tonen aan dat alle middelen goed zijn voor de recruiteringsagenten die zich met dat triestig bedrijf verrijken.

Deze aanwervingen hebben zware gevolgen niet alleen voor de slachtoffers, maar tevens voor hun families.

Artikel 135ter van het strafwetboek beteugelt deze praktijken.

Het is echter ontoereikend enerzijds omdat de straffen onvoldoende zijn en anderzijds omdat het bewijs moet geleverd worden dat de aanwervingen zijn gebeurd door giften, vergoedingen, beloften of misbruik van gezag of macht. Dit bewijs is meestal niet te leveren zodat de parketten onmachtig zijn en dat deze wettelijke bepaling dode letter is gebleven.

Om aan deze misbruiken een einde te stellen is het derhalve het feit zelf der aanwerving dat strafbaar moet gesteld worden.

Het zijn deze overwegingen die het huidig wetsvoorstel hebben ingegeven.

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

21 MAI 1959.

PROPOSITION DE LOI

réprimant le recrutement de citoyens belges en vue de leur engagement dans les forces armées étrangères.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'opinion publique s'émue avec raison de la fréquence des cas de racolage de mineurs d'âge en vue de leur incorporation dans la Légion étrangère.

Les circonstances dans lesquelles s'effectue ce racolage, l'âge souvent jeune des engagés, l'absence en de nombreux cas d'un quelconque motif plausible chez les intéressés en prenant cette décision souvent funeste, montrent que tous les moyens sont bons pour les agents recruteurs que cette triste besogne enrichit.

Ces recrutements sont lourds de conséquences, non seulement pour les victimes, mais également pour leurs familles.

L'article 135ter du Code pénal punit ces agissements.

Il n'est toutefois pas efficace, d'une part à cause de l'insuffisance des peines et, d'autre part, parce qu'il faut prouver que ces recrutements se sont effectués par dons, rémunérations, promesses, abus d'autorité ou de pouvoir. Il est en général impossible de fournir cette preuve de sorte que les parquets sont impuissants et que cette disposition légale est restée lettre morte.

Aussi pour mettre un terme à ces abus, il conviendrait d'ériger en délit le fait même du recrutement.

Telles sont les considérations qui ont inspiré la présente proposition de loi.

J. MERTENS DE WILMARS.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Het artikel 99 van de wet van 15 juni 1951, vormende het artikel 135ter van het strafwetboek wordt door volgende bepaling vervangen :

« Wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar hij die ten behoeve van vreemde legers of troepen manschappen heeft aangeworven of legerdienstverbintenissen heeft uitgelokt of verzameld.

Indien de persoon die aangeworven werd of die een legerdienstverbintenis heeft aangegaan minderjarig was, is het maximum van de straf gebracht op drie jaar. »

Art. 2.

In het strafwetboek wordt een artikel 135^{quater} gevoegd luidende als volgt :

« De poging tot het bij het vorige artikel voorziene wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één tot zes maanden. »

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'article 99 de la loi du 15 juin 1951, qui constitue l'art. 135ter du Code pénal, est remplacé par la disposition suivante :

« Sera puni d'un emprisonnement de six mois à deux ans, celui qui aura recruté des hommes ou aura provoqué ou recueilli des engagements d'hommes au profit d'une armée ou d'une troupe étrangère.

Si la personne recrutée ou ayant contracté un engagement militaire est mineure, le maximum de la peine est porté à trois ans. »

Art. 2.

Il est ajouté au Code pénal un article 135^{quater}, libellé comme suit :

« La tentative d'infraction, prévue à l'article précédent, est punie d'un emprisonnement de un à six mois. »

J. MERTENS DE WILMARS,
J. VERROKEN,
J. POSSON.